

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Δωροστέφμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα βέλτιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΕΥΝΑΡΜΟΝΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος: > 4,50
Τριμηνος: > 2,50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > 5,50
Τριμηνος > 3,—

Δι' οὐδενὸς ἀρχεται τὴν ἰνὴν ἰσότητος μητέρας

ΕΚΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίου

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1910 Ἔτος 32ον.—Ἀρ.φ. 5

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων.—Ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμαῖς, ὑπασιπότης τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, καὶ ἡ σύζυγός του Λευκοθέα, εἶνε διότι δὲν ἔχουν παιδί. Μίαν ἡμέραν, μεταβαίνοντες ἐπ' ἀμάξης εἰς τὸ Μπαρναύον, ἤσαν ἕνα παιδί, ἐξηλωμένον εἰς τὸν ἔσοχικόν δρόμον, ἀνασθῆτον, ἐνφ' ἑνὸς τοῦ μίαν γίδα βέλαζε δεμένη ἀπὸ ἕν δένδρον. Ἦτο ὁ Τιάρκος, ὁ μικρὸς βοημὸς, εἰν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς των, ὁ γέρω-Βογὸδ, ἀπεκρίμασε διὰ ναρκωτικοῦ καὶ ἀφῆκεν ἐκεῖ ἐπιτήδεις, διὰ τὰ τὸν εὖχρη τὸ ἀνδρόγυνον Κορμαῖ καὶ τὰ τὸν υἱοστέφην. Τὸν ἐπῆραν τῶντοι εἰς τὴν οἰκίαν των, καὶ ἤχοσαν τὰ ἔρυσσιν πρὸς ἀναάλυσιν τοῦ Βογὸδ. Ὁ Τιάρκος εἶνε ἐστῆχε μαζί των, καὶ τῶρα τοῖς διηγῆται αὐτὸς ἄνωξεν τὴν Λέαν, τὴν γίδα τῆς μητρὸς του φίλης Ζινέτας, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἀκολούθησεν.

ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μικρὸς βοημὸς, μετὰ τὴν εὐφρίαν του καὶ τὴν φυσικὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος του, κατέκτησε διαδοχικῶς ὅλον τὸ σπῆτι, ἀπὸ τοῦ μαγειρείου μέχρι τῆς αἰθούσης.

Ἀπ' ὅλα ἤξευρε τὸ διαβολάκι!

Διεσκέδαζε τὴν σύζυγον τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποῦ ἐστενοχωρεῖτο ἀρκετὰ εἰς τὴν ξένην ἐκείνην πόλιν, μετὰ τὰς χειρομαντείας του. Ἦξευρε τυρολέξικα τραγού-

τισμα, καθήμενος εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἀτιθάσσου ἐκείνου ἵππου!

Κατ' ἀρχὰς οἱ ἵπποκόμοι ἐτρόμαξαν μετὰ αὐτὴν τὴν τῆλμην καὶ ἐσπευσαν νὰ τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνόν του ὑποζόγιον. Ἄλλ' ὁ Τιάρκος, διὰ μυστικῶν τρόπων, τοῦς ὁποίους τῷ εἶχε διδάξῃ ὁ γέρω-Βογὸδ, κατενίκησε ταχέως τὴν πρώτην ἀντίστασιν τοῦ ἵππου χειροκροτούντων δὲ τῶν γειτόνων, εἰ ὁποῖοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὰς θύρας των, τὸν ἠνάγκασε νὰ περιπατήσῃ, ἐπάνω, κάτω, εἰς ὅλον τὸν δρόμον, καὶ ἔπειτα, εὐπειθῆ καὶ ἡσυχον, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν σταυλον.

Ὁ οὐσσάρος τοῦ Κορμαῖ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Τιάρκος ἔγινε φίλος του.

«Λοχαγέ, ὁ Αὐτοκράτωρ σᾶς ζητεῖ...»
(Σελίς 42, στ. γ.)

Ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιάρκος, ἐσπᾶσε τὸ σχοινί τῆς καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ σταυλο. Τὴν ἐκνήγησα στὸ δρόμον, μὰ λίγο ἔλειψε νὰ πέσωμε κ' οἱ δύο ἐπάνω ἔς ἕνα κοφίνι μετὰ αὐτά, ποῦ ἦταν ἀπέξω ἀπὸ τὸ μαντάκιον. Φαντασθῆτε!.. Εὐτυχῶς ἐγλυτώσαμε τὴν ἐμελέττα...

δια, ποῦ τοῦ τὰ εἶχε μάθῃ ἕνας ὑπῆρτης τοῦ Βογὸδ' κ' ἐδιάβαζε τὴν τύχην εἰς τὰς γραμμάς τῆς χειρὸς σκεδὸν τόσο καλά, ὅσον καὶ ἡ γραῖα Κάριεν.

— Αὐτοὶ οἱ διαβολοτσιγγᾶνοι, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄλλους σταυλίτας, εἶνε μάννα γιὰ τᾶλογα. Σοῦ ξέρουν κατὶ τρόπους γιὰ νὰ τὰ δαμάζουν, ποῦ χάνεις τὸ νοῦ σου. Φαίνεται δὲ εἰς αὐτὸ τὸ τσαχπινάκι εἶνε πιά ξεσκολισμένο!

Ἐνφ' ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἔπιναν τὸ γάλα ποῦ τοῖς προσέφερον ὁ μικρὸς βοημὸς, οὗτος ἠρώτησεν ἂν εὐρέθη ὁ κύριός του καὶ τότε θὰ ἐπήγαίεν νὰ τὸν ἀνταμώσῃ.

Εἰς τὸν σταυλον, προσεφέρθη ἀμέσως νὰ βοηθῆ τοὺς στρατιῶτας τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ἀλόγων, καὶ αὐτοὶ ἐξεπλήσσοντο μετὰ τὴν ἱκανότητα τοῦ παιδίου. Τέλος ἔκαμην ἐν ἀνδραγάθημα, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνεβίβασε πολὺ εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμάσμεν τῶν ἀμαξάδων καὶ τῶν ἵπποκόμων.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν.
Ἐνα βράδου, ὁ Λουδοβίκος Κορμαῖς, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του, κα-

— Εἶσαι λοιπὸν τόσο ἀσχημα ἐδῶ, ἠρώτησεν ἡ Λευκοθέα, ποῦ δὲν βλέπεις τὴν ὄρα νὰ μᾶς ἀρίστος;

Μεταξὺ τῶν ἵππων τοῦ λοχαγοῦ, ἦτο καὶ εἰς μαῦρος ὡς ἡ νύξ, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἐρβεος. Ὁ Ἐρβεος ἦτο σχεδὸν εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, καὶ κανεὶς ἀκόμη δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν καθάλλικεσθῃ.

«Ὁ οὐσσάρος τοῦ Κορμαῖ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του...» (Σ. 44, στ. γ.)

— Δὲν ἔχω καμμία βία νὰ σᾶς ἀρίσω, ὦρατά μου κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος, γιὰτὶ εἶσθε καλή. Ἀνησυχῶ ὅμως γιὰ τὸ γέρω ἀφέντη μου καὶ τὴν μικρὴν μου οἰληνάδα Ζινέττα, ποῦ βέβαια δὲν θὰ ξέρουν τί ἔγίνα.

Ὁ Τιάρκος γίνεταί χρησίμος
Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον οὕτω, τρεῖς

ρήγγαίε περιχαρής εις την Λευκοθέαν.
— Βάλε ακόμη ένα κιάτο στο τραπέζι!

— Καί ποῦν θάγουμε ;
— Σημαντικόν ὑποκείμενον καί . . . παλαιάν μας φίλην.

— Ἐκστάλαβα ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκοθέα καταγοητευμένη· εἶνε ἡ κυρία Σάν-Ζέν !

— Πές' μοι πῶς αἰ στραταρχίνα Λεφέμπρ, διώρθωσεν ὁ ἀξιωματικός μειδίων· ἐπειδὴ ἡ σύζυγος τοῦ στρατάρχου διετήρησε τοὺς ἀπλοῖκους τρόπους τῆς πρώην κατωμένης, δὲν εἶνε λόγος αὐτῶν νὰ μὴ τὴν μεταχειρίζωμεθα μὲ τὸν σεβασμὸν ποῦ ἀρμόζει εἰς τὴν ὑψηλὴν τῆς θέσιν.

Ἡ Λευκοθέα ὕψωσε τοὺς ὤμους.
— Ἡ παλαιά μας φίλη, εἶπε, ἀπὸ ὄλους σου τοὺς σεβασμούς, πρῶτ' ἄλλο καλὰ φίλια δικά μου στὰ μάγουλα, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς νὰ τῆς τὰ δώσω !

Οἱ ἀναγνώσταί μας δὲν θάγνοσιν βεβαίως τὸ ὄνομα τῆς παραδόξου καὶ συμπαθοῦς αὐτῆς στραταρχίνας, ἡ ὁποία ἐγένετο διάστροφος εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ναπολέοντος διὰ τῆς εὐλιπρωσίας τῆς, τῆς ἀπλότητός τῆς καὶ τῆς διασκεδαστικῆς τῆς ἀσελείας. Τὴν ἐπωνόμασαν κυρίαν Σάν-Ζέν (Sans-Gêne), ὡς θὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς Κυρίαν Δέν-με-Μέλει. Ἀντὶ νὰ ἐρυθρῶν διὰ τὴν ταπεινὴν τῆς καταγωγὴν καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν κρύπτῃ, ὅπως οἱ περισσότερο τῶν ἐξευγενισθέντων αἰρνιδίως ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος, αὐτὴ ἀπεναντίας ἐθεώρει τιμὴν τῆς τὸ εἶπε ὑπερήφαν ἄλλοτε πλύστρα καὶ ράπτρια, ὅπως ὁ σύζυγός τῆς ἀπλοῦς ἐθνοφρουρός.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπροτέρας αὐλῆς, εἶχε διατηρηθῆ τὴν ζωγραφὴν εἰκονικὴν γλῶσσαν γυναικῆς τοῦ λαοῦ. Παρὰ τὴν ἰδιότροπιάν αὐτῆν, ὅλοι τὴν ἐλάτρευαν· διότι ἂν ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου στρατάρχου Λεφέμπρ, τοῦ εὐνοουμένου τοῦ Ναπολέοντος, ἐνθυμῆτο ἐνίοτε τὴν ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνέλθῃ, τὸ ἐκαμνε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ παράσχη εἰς κάποιον ἐκδοῦλευσιν.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς καὶ ἡ Λευκοθέα ἦσαν ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπειλάν τὰ πάντα εἰς τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν. Χάρης εἰς αὐτὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἐπαναστάτου Κορμαῆ εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος καὶ εἶχε γίνῃ λοχαγὸς τῆς νέας αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἐπίσης, χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς καλῆς στραταρχίνας, ἡ ἀσημος χορευτρία εἶχε γίνῃ ἡ Λευκοθέα μὲ τὸνομα, ἐκ τῶν ἀστέρων τῆς αυτοκρατορικῆς Ὀπερας.

Ἄλλ' ἰδοὺ· εἰσέρχεται, πάντοτε νεά, πάντοτε ζωηρά, πάντοτε διαχυτικὴ, εἰς τὴν τραπεζάρην, ὅπου ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ σύζυγός τινος τὴν περιμένον ἀνυπομένως.

Φορεῖ τὸ ἀλλόκοτον ἐκείνο καναρινό-κίτρινον φουστάνι, τὸ ὅποιον προτιμᾷ ἰδιαιτέρως, καὶ ἕνα καπέλλο καμπουρολέ, μὲ πτερὰ κτυπητά, τὸ ὅποιον πλαισιώνει τὸ ἀγαθὸν καὶ γελαστὴν πρόσωπόν τῆς.

— Νά με, πουλάκια μου, ἐγὼ εἶμαι ! φωνάζει εἰσερχομένη. Σαστίζετε ποῦ με βλέπετε ἐστὸ στρατὸ ; Μὰ γιατί τάχα ; — ἔξακολουθεῖ χωρὶς νὰκούβῃ ἀπάντησιν καὶ σπρεφομένη πρὸς τὴν Λευκοθέαν : — Ἀφοῦ εἶσαι σὺ ἰδῶ, δὲν βλέπω γιατί νὰ μὴν ἔλθω κ' ἐγὼ !

— Μὰ βεβαιότατα, ἀποκρίνεται ἡ χορευτρία, πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παλαιᾶς τῆς φίλης καὶ ἐπιθέτουσα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς δύο φίληματα ἡχηρὰ ὡς πιστολιές.

Ἄφοῦ παρήλθον αἱ πρώται διαγύσεις, καὶ ἀφοῦ ἐτράνταξε πέντε-ἕξ φορές τὴν χεῖρα τοῦ Κορμαῆ, μὲ κίνδυνον νὰ τὴν ἐξαρθρώσῃ, βεβαιώσασα αὐτὸν ὅτι ἔδυνάμωσε κ' ἐγένετο ἐνας ὠραίος ἀξιωματικός, ἐδήλωσεν ὅτι εἰς τὸ Παρίσι ἐστενοχωρεῖτο φοβερά.

— Εὐρέτε, πουλάκια μου, ἐγὼ, ἅμα μοῦ λείφουν λίγον καιρὸ ὁ στρατός, οἱ στρατιῶται, ὅλ' αὐτά... δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω. Ἔτσι λοιπὸν ἀνέβηκα ἐπ' ἀράξιν μου καὶ ἦλθα νὰνταμῶσω τὸν ἄνδρα μου... Ἄχ, Θεῖ μου, εἴην ἀρχὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο. Ὁ Κοντοδεκανέας (!) μόλις τὸ ἐμαθε, χάλασε τὸν κόσμον. Δὲν τοῦ πολυαρέσουν τὰ φουστάνια ἐστὸ στρατὸ... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἄλλο, ψέματά ; Ἐνέργησα ἐστὸ Βαλμύ, ἐστὸ Ζερμαπά... Ἐπιτέλους μούδωσε τὴν ἀδεία νὰ μείνω μὲ τὸ Λεφέμπρ, ὡς ποῦ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ Δάντοιχ, καὶ νὰ με !

Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτάς, ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι.

— Καὶ σεις, τρυγονάκια μου ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἀδειάζουσα τὸ πρῶτον ποτήρι. Καλὰ, εἰ ; εἴσθε εὐτυχεῖς ;

— Πολύ ! ἀπεκρίθησαν μαζὶ ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ Λευκοθέα.

— Μ' αὐτὸ νὰκούβεται, εἶπεν ἡ στραταρχίνα· νὰγαπιῶνται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ πολεμοῦν τοὺς ἐχθρούς τῆς πατρίδος τῶν, δὲν γίνεται ἐστὸν κόσμον ὠραιότερον πρᾶγμα !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Τιάρκος διὰ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἐχαιρέτησε τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν, ἡ ὁποία ἠρώτησε μ' ἐκπληξίν παρατηρούσα τὸ παιδίον μὲ τὰ γυαλιά τῆς :

— Μπα ! μπα ! ἔχετε τώρα καὶ παιδί ; Μὰ μποροῦσατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

Ὁ Λουδοβίκος διηγήθη μὲ ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν στραταρχίναν τὴν παράδοξον ἱστορίαν τοῦ Τιάρκου.

(*) Παραπομπὴ τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἰσθ. Διάπλασιν τοῦ 1897.

— Τὸ καίμενο μου ! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤσθάνθη ἀμέσως ἀγάπην πρὸς τὸν μικρὸν ἐγκαταλειμμένον ἔλα ἰδῶ νὰ σε ἰδῶ.

Ὁ Τιάρκος ἐπροχώρησε καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν στραταρχίναν, ἡ ὁποία ἐξηκολούθησε νὰ τὸν παρατηρῇ. Μετ' ὀλίγον ἀνέκραξε :

— Μπρέβο !.. μωρὲ μάτια ποῦ σοῦ τάγει ! Καὶ φαίνεται πολὺ ἐξυπνος.

Τότε ἐκ συμφώνου ἐκαμαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ Τιάρκου. Εἶπαν δὲ ὅλα του τὰ προτερήματα, διὰ τὰ τραγοῦδια του, διὰ τὰς μαντείας του. Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς στραταρχίνας ἐφθασεν εἰς τὸ κατακρύφον, ὅταν τῇ διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἐρέβου.

— Μὰ τὸ λοιπὸν εἶνε θησαυρὸς αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπάκος ! ἀνέκραξε τὰ σγουρά μαλλιά τοῦ Τιάρκου.

Ἐζήτησε κατόπιν νὰ τῆς δείξουν τὸ περίφημον φυλακτὸν, τὸ ὅποιον ἔγραφε «Φέρω εὐτυχίαν».

Ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα ὁ μικρὸς ἐπήγε νὰ πλαγιάσῃ, ἡ κυρία Σάν-Ζέν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους τῆς :

— Ἐλπίζω πῶς θὰ κρατήσετε αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ σὰς πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀφοῦ δὲν ἔχετε καὶ ἄλλο !

Ἡ Λευκοθέα δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς διεμαρτυρήθη.

Δὲν ἤξευραν ἀκόμη ἂν ἦτο πραγματικὸς ἐγκαταλειμμένος, ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσουν δι' αὐτὸ εἰς τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως.

— Αὐτὰ εἶνε κολοκυθία ! διέκοψεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν. Τὸ παιδί εἶνε καλὸ. Ἔχει μάτια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰκατοῦν. Ἄφοῦ λοιπὸν, τρία χρόνια ποῦ εἴσθε παντρεμμένοι, δὲν εὐτυχῆσατε νὰ ἔχετε παιδί, τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω, νὰ κρατήσατε αὐτό, ποῦ ὁ Θεὸς σὰς τὸ στέλνει ἔτοιμο, μὲ τὰ δόντια του—καὶ τί δόντια, Παναγία μου !... Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου ! Τί γράφει τὸ φυλακτὸν τοῦ ; «Φέρω εὐτυχίαν !». Κρατήσατέ το λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε τυχερὸ, καὶ δὲν θὰ τὸ μετανοῦσατε !

Ἡ συνομιλία αὕτη διεκόπη ἀπὸ τὸν καλπασμὸν ἑνὸς ἵππου, ὁ ὁποῖος ἐστάματησεν ἐξωθεν τῆς οἰκίας. Συγχρόνως ἠκούσθη ὁ κῶδων τῆς θύρας, καὶ μετ' ὀλίγον ἕνας ὕπασις τῆς τοῦ Ναπολέοντος εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Λοχαγέ, εἶπεν, ὁ Ἀυτοκράτωρ σὰς ζητεῖ εἰς τὸ στραταρχεῖον.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς ἐσηκώθη εὐθὺς ὡς κινήθεις ὑπὸ ἐλατηρίου, ἀρπάξεν τὸ κίλικόν του, τὸ του, καὶ ἐξηλήθε λέγων ὅτι θὰ ἐπέστρεψε, μόλις ἐμάνθανε τί τὸν ἤθελεν ὁ Ναπολέων.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐμείναν μόναι. Ἡ Λευκοθέα ἦτο ὀλίγον ἀνήσυχη.

— Τί νὰ τὸν θέλῃ τὸν ἄνδρα μου ὁ Ἀυτοκράτωρ ; ἠρώτησε.

— Ἄ, μὴν ἀνησυχῆς, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν. Κάποια ἀποστολὴ πιθανότατα. Θὰ ξαναγαυρῆσῃ ὁ ἄνδρας σου, ὠραία μου !

— Μπορεῖ, εἶπεν ἡ Λευκοθέα.

— Ὅχι δὲ, εἶνε φῶς φανερόν, ὑπέλαβεν ἡ στραταρχίνα. Ἐπειτα, τί νὰ σοῦ κάμω, ἔτσι τάχει τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ στρατιώτης ἐγίνε γιὰ νὰ σπάξῃ τὸ κεφάλι του ὅταν ὄμως τὸ ἔχη γερό, σὰν τὸ Λεφέμπρ, τότε τὸ χώνει σὲ καπέλο στρατάρχου, νά ! Στὴν ὑγείαν σου, μικρὴ !

Καὶ ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἀδείασε τὸ ποτήρι τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Πηλοῖας, μικρὸ μου !

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς ἐφθασεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου τὸ στραταρχεῖον τοῦ Ναπολέοντος, ἦτο κάπως τεταραγμένον. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, τὴν πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Ἀυτοκράτορος, ἀναμένον νὰ εἰσαχθῇ, ὁ λοχαγὸς περιεφέρετο στρήφον κυρετωδῶς τὸ μουστάκι του. Τί νὰ τὸν ἤθελε ; Μήπως εἶχε κάμῃ κανὲν σφάλμα ; Μήπως παρετηρήθη καμμία ἀπροσεξία εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐτιμωρεῖτο ;...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἄπ' τὰ χιονισμένα τὰ βουνὰ ὁ βοριάς ὁ τουρτουρας περνᾷ, κ' ἔρχετ' ὕστερα στὴν πόλιν κ' ὅλοι τουρτουρίζουν, ὅλοι.

Κι' ἔρχεται μ' ὀσμὴν καὶ μουγκριστὸ σφόνει καὶ μαζὶ του σπρωτὸ καὶ κρυσταλλωμένον χιόνιν, καὶ τὸν κήπο μας παγώνει.

Κι' ὅλα τὰ ἄνθη τὰ κλαδιά, τοῦ καλοκαιριοῦ τρελλὰ παιδιά, ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα ἔχουν μείνει δίχως φύλλα.

Κ' εἶν' ὁ κήπος ἔρημος, ψυχρὸς, ἄχαρος, ἀμύριστος, ἄχρὸς, κ' ἔχουν ἀπομείνει μόνα τὰ λουλούδια τοῦ χειμῶνα.

Μὲ τὴν ἀνθισμένην τὴν θωριά δὲς πῶς ἀψηφοῦνε τὸ βοριά, πῶς ἀνθίζουν με χάρι, πῶς σαλεύουν με καμάρι.

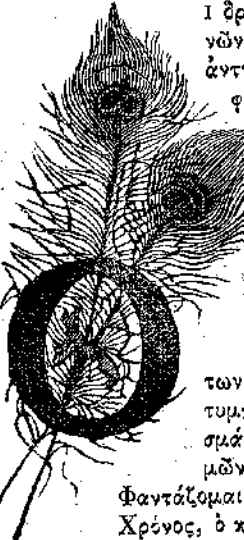
Σάν νὰ λένε : Τ' ἄλλα κυνηγοῦν τοῦ Μαγιοῦ τὸν γιὰ νὰ βροῦν, ὅταν καὶ τὰ χόρτ' ἀκόμα παίρνουν μυρωδιὰ καὶ χρωμα.

Εἶνε τάχ' αὐτὸ παλληναριά νάβγουν στὴν ζεστὴ καλοκαιριά ; θὰ τοὺς τῶχαμε γιὰ χάρι νάβγαυαν μὲς' στὸ Γενάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοῖ μου,

Ἰ θρόνοι τῶν Ἀθηναίων, ἐνθ' ὅσας γράφω, ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰς φωνὰς καὶ τοὺς κρότους τοῦ μεγάλου κλήθους τὸ ὅποιον προπέμκει τὸ ἀπερχόμενον ἔτος καὶ ὑποδέχεται τὸ νέον. Εἶνε πανδαίμωνιον σφυριγμάτων, κροταλισμῶν, τυμπανοκρουσιῶν, ἁσμάτων, ἀλλαγμῶν, καρχασιμῶν.

Φαντάζομαι ὅτι ὁ παλαιὸς Χρόνος, ὁ καλομοῖρος, φέυγει κατ' ἐσχισμένον καὶ ρίπτων μαύρην πέτραν ἐπίσω του, ἐνθ' ὁ νέος ἔρχεται κάπως δειλὸς καὶ τρομαγμένος... Δὲν ὑπώπτευεν ἴσως ὅτι, μὲ ὄλην τὴν φασαρίαν, θὰ τοῦ ἐγένετο τόσοσθ ἰσορροπία ὑποδοχῆ, μὲ τὰ ἴδια του τὰ παιγνίδια, ἀπὸ μικροὺς καὶ ἀπὸ μεγάλους. Καὶ μικροῦλης καθὼς εἶνε, νεογέννητος, κρῦβει τὸ πρόσωπόν του εἰς τὴν ἀγκαλιάν τῆς παραμάνας διὰ νὰ μὴ τὸν στραβάσῃ τὸ κομφετί ποῦ πίπτουν εἰς πολύχρωμον βροχὴν...

Ἄλλ' ὁ γέρος ποῦ φέυγει διὰ τὴν Αἰωνιότητα, γυρίζει μίαν στιγμὴν καὶ τοῦ λέγει : — Ἔνοια σου, μικρὸ μου, καὶ θὰ γερᾶσῃς καὶ σὺ, καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα σου νὰ πάθῃς τὰ ἴδια τὰ δικά μου. Τὰ πολύφωνα αὐτὰ ὄργανα ποῦ σὲ ὑποδέχονται πανηγυρικῶς, θὰ σὲ προπέμψουν χλευαστικῶς μίαν ἡμέραν, ὅπως ἐμένα τώρα. Ἔτσι γίνεται πάντα ! Κανένας χρόνος δὲν μένει εἰς τὸν θρόνον του περισσότερο ἀπὸ ἕνα... χρόνον. Καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντα οἱ ἴδιοι : Πετοῦν τὸν δυστυχῆ παλαιὸν ποῦ ἐγήρασε, διὰ νὰ γκαλιῶσῃ τὸν εὐτυχῆ νέον ποῦ ἔρχεται !

Ἄλλὰ ὁ ἄλλος δὲν πολυσκοτίζεται μὲ αὐτὴν τὴν γεροντικὴν φιλοσοφίαν ! Εἶπε διότι εἶνε μικρὸς καὶ δὲν τὴν ἐνοεῖ, εἶτε διότι ἔχει πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τὰ δῶρα ποῦ φέρνει. Φαντάζεται ὅτι ἡ βασιλεία του θὰ εἶνε εὐτυχῆς καὶ εὐεργετικῆ. Πολλὰ καλὰ θὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα του, θὰ τὸν προπέμψουν μὲ ἀγάπην, μ' εὐγνωμοσύνην, μὲ σεβασμὸν. ἴσως ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἐνοηθῆσιν. Λέγει τῆς παραμάνας τὸν νὰ προχωρήσῃ. Ἀνοίγει τώρα καὶ τὰ μάτια του, ἀφοῦ ἐβεβαίωθη ὅτι τὰ κομ-

φετὶ δὲν στραβόνουν. Καὶ πλησιάζουν τὸν θρόνον, ὅπου ἡ παραμάνα του τὸν θρονιάζει καὶ τὸν ἀφίνει.

Ἀρχισεν ἡ βασιλεία τοῦ Νέου Ἔτους ! Ζήτω τὸ 1910 ! Πρὸς τιμὴν τοῦ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τῆς ἀναρρῆσέως του, κόπτουν τὴν χρυσὴν βασιλόπητταν, ποῦ ἔχει μέσα τὸ χρυσὸ φλουρί. Εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν θὰ τοῖς φέρῃ τὸ Νέον Ἔτος. Οἱ ἄνθρωποι πάντοτε τὴν ἐλπίζουν καὶ τὴν περιμένουν. Διότι λημονοῦν, ὅτι τὴν εὐτυχίαν δὲν τὴν φέρουν τὰ Ἔτη, ἀλλὰ τὴν παρασκευάζουν οἱ ἄνθρωποι οἱ ἴδιοι καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν περιμένουν ἀπὸ κανένα, παρ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των καὶ μόνον...

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν Εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος μόνος του, μὲ τὰ χεῖρα του, σὰς εἶχομαι, ἀγαπητὴ μου ἀναγνώστα. Βεβαιώθητε ὅτι ὅλα τὰ Ἔτη, καὶ αὐτὸ ποῦ μᾶς ἦλθε πρὸ ὀλίγου, καὶ αὐτὰ ποῦ ἐφυγαν, καὶ αὐτὰ ποῦ θὰ ἔλθουν, ὅλα εἶνε τὰ ἴδια. Ὁ ἄνθρωπος μόνον καὶ γίνεται εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς κατὰ τὰ ἔργα του, κατὰ τὴν διαγωγὴν του. Ἔργα καὶ διαγωγὴν ποῦ νὰ σὰς κάμουν εὐτυχεῖς καὶ κατὰ τὸ 1910. Ἰδοὺ τί σὰς εἶχομαι καὶ τί ἐλπίζω.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ!

Ὁ Ἀχιλλεύς εἶνε μαθητὴς ἑνὸς ἰδιωτικοῦ σχολείου τῶν Ἀθηναίων. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀγγιᾶλον καὶ ἡ οἰκογένειά του ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ ἄλλους πρόσφυγας.

Εἶνε ἕως δεκατριῶν ἐτῶν. Εἰς τὰ ὠραία, σύμμετρα χαρακτηριστικά του ἰδιαιτέρως ζωὴν προσοδίδουν οἱ μεγάλοι καστανοί, ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ του. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι δὲν φωτίζονται ἀπὸ παιδικὴν χαρὰν· τὸ βλέμμα των ἐκφράζει μελαγχολίαν καὶ διευθύνεται μακρὰν, εἰς ἕν πρᾶγμα ἀπὸν, βεβαίως πολὺ δδυνήρον.

Φορεῖ πένθος.

Τὸ σύνολόν του μαρτυρεῖ τὴν «ἀρχοντιάν» ἐκείνην τῆς συμπεριφορᾶς— τὴν ἀσχετον πρὸς τὸν περιεχόμενον τοῦ πατρικοῦ χρηματοφυλακίου—τὴν ὁποίαν θὰ ὀνομάσωμεν ἠθικὴν ἐδγένειαν.

Ἄλλ' ἀντιθέτως, ἡ προφορὰ αὐτοῦ ἔχει κάτι τὸ βαρὺ τοὺς πρώτους μῆνας ἰδίως ἦτο τραχυτέρα. Ἐν παιδίον τοῦ σχολείου ἠθέλησε νὰ τὸν περικαίξῃ. Ἄλλ' ὁ μικρὸς πρόσφυξ τὸ παρετήρησεν ἀπλῶς μὲ σοβαρότητα καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Μίαν ἡμέραν οἱ μαθηταὶ ἐπαίον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου. Ὁ Ἀχιλλεύς συνομιλεῖ ἡσύχως μὲ ἕν ἄλλο παιδίον,

το όποιον ήταν είχαν ερωτήσει περί του Εξοταίου Πόντου.

Έξαρτα εις μαθητής, γνωστές ως γελοιοποιός του σχολείου, πνεύμα να θράσυνται εις όλα αλλά πρόθυμον να επινοή σκηνάς δια να καγχάζουν οι συμμαθηταί του, ήλθε πλησίον του 'Αχιλλέως, και θέσας την χείρά του προς τήν χείλην αυτού, είπε προστακτικώς:

— Φίλα χέρι, βρε Βούλγαρε!
Ο μικρός πρόσφυξ έγεινε κάτωχρος ως νεκρός' άλλ' άμέσως, ως να τον έκαυσε αναιμένος σίδηρος, άνετινάχθη και ώρμησεν επί του ύβριστού του. Οι όφθαλμοί του έξήστραψαν' χαλυβδίνη δύναμις συνεπικνώθη εις τους βραχιόνάς του' και με μίαν φοβεράν έντασιν των νεύρων του άνέτρεψε τον αντίπαλόν του, έστήριξε τόν γόνυ επί του στήθους του και σφίγγων τον λαιμόν του διάταξεν άπειλητικώς:

— Πάρε πίσω τον λόγον σου!

Τά παιδιά έτριβον τους όφθαλμούς των. Ο γελοιοποιός ήτο δεκαπέντε ετών τόν ολιγώτερον, ήτο ύψηλός και ρωμαλέος, και συχνά μάλιστα έκαυσε θρασείαν έπιδαξιν της δυνάμεώς του προς τους άδυνάτους. 'Αλλ' ο Δαβίδ και κλίην ένίκησε τον Γολιάθ.

Ο διευθυντής, όστις ήτο εις τόν άλλο άκρον της αίθης, έτρεξε άμέσως έμεινε δε κατάκλητος όταν είδεν ότι εις έκ των συμπλακέντων ήτο ο 'Αχιλλεύς, τον έκόλον έθεώρει ως τον σημαντέρον μαθητήν του σχολείου.

— Σό, 'Αχιλλεύ!.. Έντροπή! Επάνω άμέσως!

Ο μικρός πρόσφυξ άφηκε τον ύβριστήν του και έσπώθη. Οι όφθαλμοί του ήστραπτον άκόμη, και τόν στήθος του ήσθμαινε, και αι χείρες του έτρεμον από τον θυμόν. 'Αλλ' έστάθη με σεβασμένον πρό του διευθυντού, όστις τον παρέτρησε με πολλήν άυστηρότητα, και είπε:

— Τιμωρήστέ με, κύριε διευθυντά, αλλά μή σχηματίσετε κακήν ιδέαν δι' έμέ. Τιμωρήστέ με άυστηρώς' άλλ' άκούσατε και όσα θά σας είπω. Προχθές ένα παιδί μ' επερίπαζε δια την προφοράν μου, δεν έπαραπονέθηκα εις κανένα' δεν πειράζει, είπα με τον νουν μου. 'Αλλ' αυτός έδω, έρχεται έξαρτα, χωρίς να τον πειράξω εις τίποτε, έρχεται και μου λέγει:— Φίλα χέρι, βρε Βούλγαρε! Αυτή ή έξαρτική ύβρις, ή

χειροτέρα του κόσμου δι' έμέ, έκαμε τόν αιμά μου να βράση και ώρμησα επάνω του. Βούλγαρος έγώ!... 'Αν ήμεις ήθέλαμεν να είμεθα Βούλγαροι, θά έμέναμεν εις την πατρίδα μας, μέσα εις όλα τά αγαθά μας. Ημεις είδαμεν τά σπίτια μας να καίονται, την περιουσίαν μας ν' άρπάζεται' ήμεις έξερριζώθημεν από τόν χώμα όπου έγεννήθημεν, ήμεις έκαταντήσαμεν πρόσφυγες, μόνον και μόνον δια να μείνωμεν. 'Ελληνες. Τά βλέπετε αυτά τά μαύρα που φορά;... έξηκολούθησε τόν παιδίον με λυγμούς τά φορά δια τον άδελφόν μου' ήτο άνδρεϊο παλληκάρι, και οι Βούλγαροι τον έροδοούντο όταν τόν σκίτι μας, έπήδησε μέσα εις τας φλόγας να σωθή' άλλ' οι Βούλγαροι έπαραμόνευαν και τον έπυροδόλησαν. 'Εξεφύγησεν εις την άγκαλιά μου. Τά αιμά του έπότισε τά

φορέματά μου, έρθασε έως 'ς την καρδιά μου... και αιμάτωσεν ή καρδιά μου... και σο ζώ θά εινε αιματωμένη... 'Α! έμένα ύβρισε Βούλγαρον!...

Τά δάκρυα δεν άφινον πλέον τόν παιδίον να έμυλίσση. Ο διευθυντής και τά παιδιά είχαν συγκινηθή. Ο ύβριστής είχε κρυφθή.

Τότε ο διευθυντής είπε με σοβαρότητα:— Αυτό τόν όποιον έκαμεν αυτός εκεί, γνωστός και από άλλα τοιαύτα κατορθώματα, εινε βάνουσον και τυπο

τένιο. Μην κλαίς, παιδί μου 'Αχιλλεύ, σέ συγχωρώ. Βεβαίως, ο θυμός εινε κακόν πράγμα και δικαίως ώνόμασαν την όργήν παροδικήν παραφροσύνην' διότι όλίγας στιγμάς, όσας διαρκεί ή άστροπή, ο άνθρωπος χάνει τόν πλέον πολύτιμον γνώρισμά του, τόν λογισμόν. 'Αλλ' υπάρχουν περιστάσεις, σπάνιαι βέβαια, κατά τας όποιας ο θυμός όχι μόνον επιτρέπεται άλλ' και επιβάλλεται' όταν βάρβαροι ζητούν να κρημνίσουν, να ποδοπατήσουν, να βεβηλώσουν, ότι φυλάττομεν ως άγιον μέσα εις τόν εικόνοστάσιον της ψυχής μας, όταν ύβρίζουν την έθνικήν τιμήν μας, ή όποια εινε τόσον ιερά όσον και ή άτομική, και άκόμη ιερωτέρα, όταν θέλουν να κυλίσουν εις τον βόρβρον την Πίστιν μας και την Πατρίδα μας, τότε δλη μας ή ύπαρξις επαναστατεί δια μιάς, τόν αιμά μας βράζει και τινασσόμεθα επάνω φοβεροί, — και ορυόμεν άκατάσχετοι έναντίον του βεβηλωτού. Τότε ή όργή αυτή λέγεται άγανάκτησις.

'Α!... όστις δεν αίσθάνεται, όταν πρόψη αυτήν την Ιεράν άγανάκτησιν — έστω και αν εινε ήναγκασμένος να την συγκρατή — αυτός εινε ανάνδρος, αυτός έχει βούρκον μέσα εις τας φλέβας του και όχι αιμά, αιμά έλληνικόν!...

Η φωνή του διευθυντού έτρεμεν εν συγκινήσει.

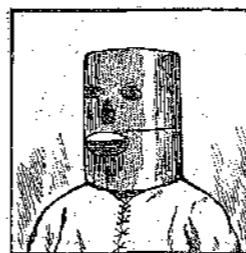
— 'Ακούσατέ με, παιδιά μου, έξηκολούθησε. Σάς τόν είπα και άλλοτε. 'Ελληνες δεν εινε μόνον οι κάτοικοι του Βασιλείου της Ελλάδος. Τά όφθαλμά τ'ά έχάραξαν άκαρδοί ξένοι και όχι ή έλληνική ψυχή. 'Ελληνες εινε άκόμη και εκατομμύρια όλέκληρα άλυτρώτων άδελφών μας. 'Αν εινε άληθές ότι κανείς λαχταρά εκείνο τόν όποιον δεν έχει και ότι ή άγάπη φανερώνεται από τας θυσίας τας όποιας ύποφέρει κανείς δι' εκείνον τόν όποιον αγαπά, οι δούλοισι άλύτρωτοι άδελφοί μας την μητέρα 'Ελλάδα λατρεύουν πολύ πιστά, πολύ βεβαίως, με δλην την δύναμιν της ψυχής των... 'Όταν λέγουν 'Ελλάς μάσχοβολά τόν στόμα των' και κοιμούνται και έξυπνούν με μίαν άγιάν έλπίδα: να έλευθερωθούν. 'Αλλ' αυτός άκριβώς δεν εινε και ο ιερός πόθος των έλευθέρων 'Ελλήνων; Δια τήν έλευθερίαν των σκλαβωμένων άδελφών μας, δεν έπεσαν ήρωϊκώς, πρό δύο ετών, εις τά μακεδονικά όρη, όπλαρχηγός, ο άδελφός αυτού εκεί του συμμαθητού σας, ο όποιος φερει άκόμη τά μαύρα; 'Εννοήσατέ τόν παιδίά μου, και χαράξτε τόν βασιτά εις την καρδίαν σας. Η 'Ελλάς του μέλλοντος θ' αποτελεσθή από 'όλους τας έλληνικάς χώρας, ά όποιαί στενάξουν εις την σκλαβιάν. Και ίσως θά γείνη άνάγκη, παιδιά μου, μίαν ήμέραν πολλοί από σας να κοκκινίσουν με τόν αιμά των τας φάραγγας και τας κοιλάδας της Μακεδονίας και της Θράκης και τά κύματα του Αίγαίου, δια να ή 'Ελλάς εις την άγκάλην της όλα τά τέκνα της!...

Εσήμανεν ο κώδων. Τά παιδιά διηθύθησαν ήσύχως εις την μεγάλην αίθουσαν. Είχον μάθημα μουσικής. Και όταν ήρχισαν να ψάλλουν επί του ένθουσιώδους ήχου της Μασσαλιώτιδος τούς στίχους του Ρήγα, 'Ω παιδιά μου, όρφανά μου, σπορτισμένα' δώ κ' εκεί ρήγος διήλθε δια των φλεβών των. Έκείνην την ήμέραν έννόησαν την σημασίαν των λέξεων τούτων. Ένόμηον ότι ήκουον την φωνήν της Μεγάλης Μητρός, να προσκαλή τά άπανταχού τέκνα της...

Και ή ψυχή των έγέμισεν από άγάπην προς την Πατρίδα!...
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

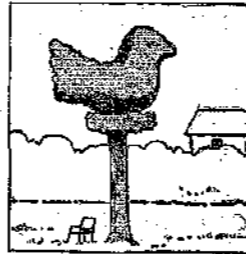
Δια τούς ψεύστας.

Εις τόν Μουσειόν του Κλουβύ, εις τόν Παρίσι, ύπάρχει και ή περίεργος αυτή προσωπίς. Είνε μεσαιωνικόν βασιανιστήριον όργανον. Τον παιδίν καιρόν, οι ψεύσται κατεδικάζοντο να φορουν τήν προσωπίδα αυτήν, εις τόν στόμα της όποίας ύπήρχον άγκίδες ούτω πως διατεταγμέναι, ώστε να τρυπούν τά χείλη και την γλώσσαν του καταδίκου, όταν ώμιλει. Ούτως ο ψεύστης ή θά έσιωπούσεν, ή όμιλών θά έπληγόνετο, δια να ένθυμηται τόν ψεύμα τόν όποιον είπε.

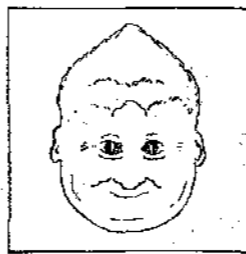
Τά παλαιά χρονικά βεβαίουν, ότι οι ψεύσται μετ' όλιγον καιρόν τοιαύτης άναγκαστικής προσωπίδοφορίας, έθεραπεύοντο τελείως από τόν έλάττωμά των. Κρημα τού δεν ύπάρχει τίποτε όμοιον και δια τούς ψεύστας τού παρόντος αιώνος!...

Ευφυνές κλάδεμα.

Τό γιγαντιαίον αυτό πουλί, τού βλέπετε επάνω εις μίαν στήλην, δεν εινε διόλου πουλί. Είνε άπλοούστατα έν δένδρον, τού όποιου τόν φύλλωμα εκλαθεύθη κατ' αυτόν τον τρόπον, ώστε να σχηματίξη ένα γιγαντιαίον πουλί, καθισμένον επάνω εις τον κορμόν. Τό ευφυνές αυτό κλάδεμα έσοφίσθη ο κηπουρός ένός πάρκου τού Λονδίνου.

Διπλή προσωπογραφία.

Η άπέναντι εικών εινε αντίγραφον περιέργου προσωπογραφίας, ή όποια έφάνη κατ' αυτός εις την 'Αγγλίαν. Παρίσταται, καθώς βλέπετε, ένα κλόουν τού Ιπποδρόμου. 'Αλλ' αν την αναποδογυρίσετε, θά ιδήτε την εικόνα τού σημερινού βασιλέως της 'Αγγλίας 'Εδουάρδου Ζ'.

Αι διπλαι προσωπογραφίαι, είδος μαγικών εικώνων, δεν εινε διόλου καν έφεύρεσις. Και οι αρχαιότεροι ζωγράφοι ήρέσκοντο εις αυτά τά παίγνια και έξωγράφισαν γέροντας, οι όποιοι αναποδογυρίζονετο ήσαν ώφρατοι νεάνιδες, ή κραινία νεκρών τά όποια ήσαν παιδιά.

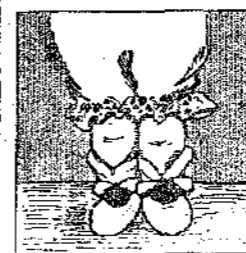
Σάλτο-μορτάλε.

Κάποτε ο 'Αζαρίας σάς περιέγραψε έκτενώς τά χειμερινά σπόρτ, τά όποια γίνονται εις την Ευρώπην, και προπάντων εις την 'Ελβετίαν, όπου συρρέουν άπ' όλον τον κόσμο περιηγηταί και φίλαθλοι. Μία από τας προσφιλεστέρους εκεί παιδιές εινε και τόν Σκί, ακροβασία επί της χιονίος δια ζυλοπεδίλων μακροτάτων.

Η άνωτέρα εικών εινε από φωτογραφίαν ένός άθλητού τού σκί, κατ' ήν στιγμήν εύρίσκεται εις τον άέρα, έκτελών ένα σάλτο-μορτάλε. Τρέμει κανείς μόνον τού τον βλέπει... Και όμως θά πέση ζωντανός, όρθιος, και θά έξακολουθήση όλισθαίνων μετά κατακλητικώς ταχύτητος επί της χιονισμένης κωταφερείας!

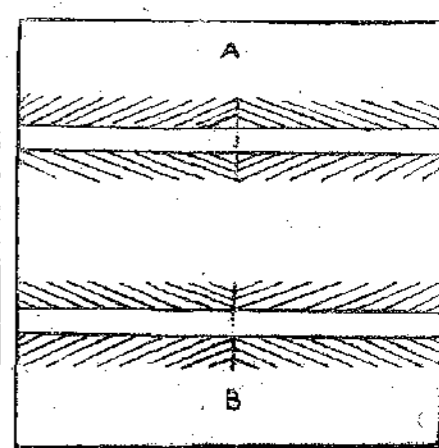
Τά πόδια της Κούκλας.

'Ασ' ότι βλέπετε άπέναντι, δεν φαντάζεσθε ότι έφετογραφήθη ή πλέον χαριτωμένη κούκλα της πρωτοχρονιάς; Και όμως, όχι. Είνε ένα παιγνίδι, τού ήμπορείτε να τόν κάμετε και σεις. Οι κομφές γαμπούλες της κούκλας εινε ζωντανές, από άληθινόν κρέας και κόκκαλον. Διότι εινε δύο δάκτυλα, χωμένα εις κούκλιστικά παπουτσάκια, ένω τόν χέρι εινε καταλλήλως διπλωμένον με ένα κεντητόν μανδύλι, δια να σχηματίζεται παραπάνω τόν πανταλονάκι.

Με αυτό τόν παιγνίδι, ήμπορείτε να γελάσετε την μικράν άδελφήν σας ότι της χαρίζετε μίαν κούκλαν ζωντανήν. 'Αλλά πρέπει να έχετε και μίαν ψεύτικην... δια να την μέρωσετε μετά την απογοήτευσιν.

Όπτική άπάτη.

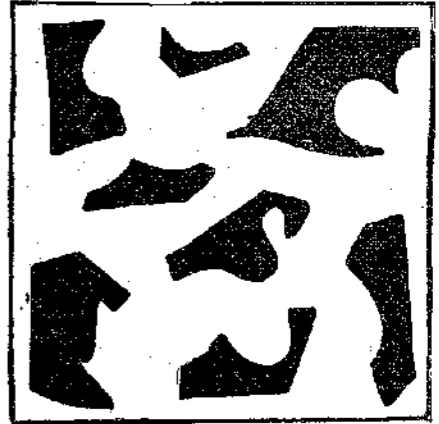

Αι δύο όριζόντιοι γραμμαι τού σχήματος Α φαίνονται εις τόν μέσον συγκλίνοσαι. Άπεναντίας αι δύο όριζόντιοι γραμμαι τού σχήματος Β φαίνονται αποκλίνοσαι. Και αι μέν και αι δε κάθε άλλο κάμνουν παρά την έντύπωσιν εύθειών παραλλήλων. Και όμως, άν πάρετε τόν μέτρον και μετρήσετε, θά ιδήτε ότι εινε έντελώς εύθεια και παράλληλοι, και ότι όσον άπέχουν παντού μεταξύ των αι δύο πρώται, άλλο τόσον άπέχουν και αι δύο δεύτεραι.

Η όπτική άπάτη όφείλεται εις την διαφορετικήν διάταξιν των πλαγιών γραμμών.

Συναρμολόγησις 'Ανθους.

(Παίγνιον)

Δια να μή χαλάσετε τόν φύλλον σας, πάρτετε διαφανές χαρτί και αντιγράψατε πιστώς τά όκτώ αυτά μαύρα τεμάχια, τά όποια, περικοπτόμενα, πρέπει να συναρμολογηθούν' ούτως, ώστε ναποτελεσθή έν άνθος λευκόν επί μαύρου βάθους. [Η λύσις θά δημοσιευθή εις τόν πρασεχές].

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΜΟΥ

Είπε η παραμονή της πρώτης του έτους... Είπε η παραμονή της πρώτης του έτους...

Σκέπτομαι ακόμη, ότι αυτά τα παιδάκια... Σκέπτομαι ακόμη, ότι αυτά τα παιδάκια...

Χαρά των Ελλήνων

ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ ΑΥΓΗ

Βλέπω την νύχτα τό σκοτάδι που απεπά... Βλέπω την νύχτα τό σκοτάδι που απεπά...

Και όταν βλέπω την αυγή να βήγει φως... Και όταν βλέπω την αυγή να βήγει φως...

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΝΙΚΑΙ

Διά μέσου των θάμνων, καταδικωμένος... Διά μέσου των θάμνων, καταδικωμένος...

Είς έκ των συντρόφων του, εξήλαθε τότε... Είς έκ των συντρόφων του, εξήλαθε τότε...

— Τι τρέχει; απαντῶ ὁ ἄλλος, δέν μπορῶ... — Τι τρέχει; απαντῶ ὁ ἄλλος, δέν μπορῶ...

Καίενην τὴν σιγὴν φθάνουν οἱ κόνες...

Ὅσοι, ἔνεκα λεπτομερειῶν ἀσημάντων... Ὅσοι, ἔνεκα λεπτομερειῶν ἀσημάντων...

Ἐν τῷ γίνονται ἐλα αὐτὰ ἔξω, ἐγὼ κἀθη... Ἐν τῷ γίνονται ἐλα αὐτὰ ἔξω, ἐγὼ κἀθη...

Σκέπτομαι ἀκόμη, διὰ αὐτὰ τὰ παιδάκια... Σκέπτομαι ἀκόμη, διὰ αὐτὰ τὰ παιδάκια...

Ἡ Ἀράχη εἶπε: Στὸ μεταξοκόλλημα... Ἡ Ἀράχη εἶπε: Στὸ μεταξοκόλλημα...

Καὶ τὸν κόπο χάνεις, Γιατὶ ἔχεις τεμπελιά... Καὶ τὸν κόπο χάνεις, Γιατὶ ἔχεις τεμπελιά...

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: — Σένα τό παύο σου... Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: — Σένα τό παύο σου...

Ἡ Φεγγερίσις τῆς Λιθογραφίας... Ἡ Φεγγερίσις τῆς Λιθογραφίας...

Ὁ Σενεφέλδερ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πα... Ὁ Σενεφέλδερ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πα...

Ἀκηλιτισμένος, περιπατοῦ μίαν ἡμέραν... Ἀκηλιτισμένος, περιπατοῦ μίαν ἡμέραν...

Τὸσση ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμιν, ὡςτε συνέ... Τὸσση ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμιν, ὡςτε συνέ...

Ὁ Σενεφέλδερ, γενόμενος ἐφευρέτης τῆς... Ὁ Σενεφέλδερ, γενόμενος ἐφευρέτης τῆς...

Ἐἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολέμου, στρατιωτικῆς... Ἐἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολέμου, στρατιωτικῆς...

— Διατὶ μ' ἐγκαταλείψεις; τὸν ἠρώτησεν... — Διατὶ μ' ἐγκαταλείψεις; τὸν ἠρώτησεν...

Ἐἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή... Ἐἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή...

Καύχημα τῆς Ἡσείρου

— Καλῶ, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς μετῶν... — Καλῶ, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς μετῶν...

Ὅσοι, ἔνεκα λεπτομερειῶν ἀσημάντων... Ὅσοι, ἔνεκα λεπτομερειῶν ἀσημάντων...

Ὁ φαρμακοποιὸς, ἐκπλαγείς, τὸν ἠρώ... Ὁ φαρμακοποιὸς, ἐκπλαγείς, τὸν ἠρώ...

Τότε τῷ ἀπήντησεν ἀεικλιῶς, ἐπὶ ὁ ἰατρός... Τότε τῷ ἀπήντησεν ἀεικλιῶς, ἐπὶ ὁ ἰατρός...

— Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν κ. φαρμακο... — Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν κ. φαρμακο...

Ὁ Μπρεσάερ ἔγραψε ποτὲ πρὸς τὴν σύ... Ὁ Μπρεσάερ ἔγραψε ποτὲ πρὸς τὴν σύ...

Ὁ Φιλτάγι μου, τὸ παρακιλῆσέ μας προ... Ὁ Φιλτάγι μου, τὸ παρακιλῆσέ μας προ...

Ὁ Σενεφέλδερ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πα... Ὁ Σενεφέλδερ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πα...

Ἀκηλιτισμένος, περιπατοῦ μίαν ἡμέραν... Ἀκηλιτισμένος, περιπατοῦ μίαν ἡμέραν...

Τὸσση ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμιν, ὡςτε συνέ... Τὸσση ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμιν, ὡςτε συνέ...

Ὁ Σενεφέλδερ, γενόμενος ἐφευρέτης τῆς... Ὁ Σενεφέλδερ, γενόμενος ἐφευρέτης τῆς...

Ἐἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολέμου, στρατιωτικῆς... Ἐἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολέμου, στρατιωτικῆς...

— Διατὶ μ' ἐγκαταλείψεις; τὸν ἠρώτησεν... — Διατὶ μ' ἐγκαταλείψεις; τὸν ἠρώτησεν...

Ἐἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή... Ἐἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή...

Ἐἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή... Ἐἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή...

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον... Ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον...

Ἐπαναληφθέντι καὶ φέτος τὸν ὄρατον... Ἐπαναληφθέντι καὶ φέτος τὸν ὄρατον...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Εἰς τοῦτο θὰ δεηθῆτε: Ἴον, ἀπὸ τὴν ἐν... Εἰς τοῦτο θὰ δεηθῆτε: Ἴον, ἀπὸ τὴν ἐν...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον... Ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι... Ἐὰν ἀναγνώσατε μὲ προσοχὴν τὸ σημερι...

Σ. Σ. Σ. τὸ ἔξωρον μυθιστόρημά μας, τί νὰ... Σ. Σ. Σ. τὸ ἔξωρον μυθιστόρημά μας, τί νὰ...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο... Ἐργαζομένηται: «Μαργαριταί» τοῦ Ἀσο...

κού.) Σαπφώ Γ. Α. (Ελλάδα, ευχαριστώ).
 *Ευχαριστών Πλαίδα (χειρ. καλώς.) *Ενδο-
 αιδώη *Ελλάδα (μάλιστα, είνε έν τάξει). Κυ-
 ραίξουσιν Κωνσταντίνον (Εστειλά) *Είμαι
 Ζακωνθία (οί λαβόντες ολιγώτερα τών δέκα
 δέν θά αναφερθούν, ώσπερ ήούχασε) *Ηρωίδα
 του Μεσολογγίου, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολά Έλαβα μετά την 30 Σε-
 πτεμβρίου, θαπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεχται: έξ *Αθηνών και Πει-
 ραιώς μέχρι της 19 Ιανουαρίου έν τών *Ε-
 παρχιών μέχρι της 26 Ιανουαρίου έν του
 *Εξαετηριού μέχρι της 14 Φεβρουαρίου.

ΓΟ χάριτες τών λύσεων, επί του όποιον δέον
 γράψουσι τάς λύσεις των οί διαγωνιζόμενοι
 πωλείται 3, επί Γραφείον μας εις φανέ-
 λων, έν έκαστος περιέχει 30 φύλλα
 και τιμάται φρ. 1,1.

32. Δεξιγράφος.

Πρόθεσις είνε τό ένα,
 Τέλλο πλέσι στά νερά,
 Και τά δύο ένωμένα
 Στά βιβλία τά ιερά.

*Εστάλη από τό Φιλί της Μάνας

33. Λογομακτικώς Δεξιγράφος.

Δυό νήσους μόνον είν ένώσις,
 Θεόν άρχαίον θά φανερώσις.

*Εστάλη από της Βάρκας του Κανάρη

34. Συλλαβογράφος

Τέσσαρα παίρνω γράμματα
 Και στή γραμμή τά στήνω,
 Και μοναχην διάσημον
 Με τουτό άναστήνω.

*Εστάλη από του Δεκαπενταετούς Πλοιάρχου

35. Τονόγράφος μετ' άναγραμματισμού

Βεβαίως είν' ήλάττωμα, κακό πάρα πολύ
 Τόν τίνον του άναιδάζω
 Και γίνεται άγριολούλουδο με μωραδιά καλή.
 Και πάλι τό τεράζω,
 Και κάνω είδος ποιήματος με έννοια πολλή.

*Εστάλη από του Έβροτίου Βασιληά

36. Πυγμαίς.

+ Οί Σταυροί Κράτος της Εύρώπης
 * + * = Αρχαίος Θεός.
 ** + ** = Νήσος του Αιγαίου.
 *** + *** = Βασιλεύς της Λυδίας.
 **** + **** = Θάλασσα της Εύρώπης.

*Εστάλη από της Χαράς τών Έλλήνων

37-39 *Αστεία παραοράματα

- 1.—Μιλών λεγέτω.
- 2.—*Ο κάπρος είνε νόσος.
- 3.—*Ο ταχός είνε μέρος της κατίας.

*Εστάλη άπο του *Υπεραριστού του *Εθνους.

40. Συμπλήρωσις φράσεως

Έχεις — Έχεις —
 Έχεις — Έχεις —

*Εστάλη από του *Αγνώστου

41. Ποικίλη *Ακροστιχίς.

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης τών κά-
 τωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον της
 δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης, και ούτω
 καθεξής, άποτελοϋν νήσον της Τουρκίας.

1, Ποταμός της Εύρώπης 2, Σημείον της
 Γης 3, Ποταμός της Ιταλίας 4, Βασιλεύς
 νικηθείς από του Μ. Αλεξάνδρου 5, *Αρ-
 χαίον όπλον.

*Εστάλη από του Ζήτω ή Κιος

42. *Ελληνοσύμφωνον

η-ω-α-η-ο-ε-ω-ου-ου

*Εστάλη από της Χρυσόκόμου Νύμφης

43. Γρίφος.

1 οφ
 γα γα γα γα
 γα γα γα γα
 γα γα γα γα
 γα γα γα γα
 *Εστάλη άπό τό Μαζα Μάμα

ΑΥΣΕΙΣ

άν Πνευματ. Δοκίμασι τών φύλλων 47 και 48
 474. Μόκνος (μύ, κώνος.) — 475. *Αγ-
 γλος-άγγλος. — 476. *Ατάρ-*Αρτα. — 477. *Ο
 φρύνος; ή Φρύνη.

479. Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ 479. *Οά (σγ-
 Ρ Υ κω *Ανα...) —
 Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ 480. ΣΑΜΟ-
 Α Α Υ Ι ΘΡΑΚΗ (ΣΑ-
 Μ Σ Τ Α λαμής, ΜΟνα-
 Ο Ο ρον, ΘΡΑκη,
 Σ Σ ΚΗφισός.)

481. Παρουσία (περ, ου, βή, α.) — 482.
 *Ανδρέας — *Ανδρος. — 483. Σόφια — σοφία. —

484. *Εντολή-λεοντή.
 486. Κ Ρ Ο Ι Ο Σ 486. Π Υ Ρ Α
 Γ Α Λ Α Τ Ι Α Υ Δ Ω Ρ
 Τ Α Ν Α Γ Ρ Α Δ Ρ Η Σ
 Α Ρ Ι Α Δ Η Η
 Μ Ε Λ Ο Υ Σ Α 487. Δόξα και
 Τ Α Κ Ι Τ Ο Σ τιμή τοίς υπέρ
 Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν πατρίδος Οανοϋ-
 σιν.—488. ΡΟ-

ΔΟΣ, ΕΛΕΝΗ, ΑΥΔΟΣ (ΡΕΑ, *ΟΔΥ-
 θος, ΔΕΛφοί, *ΟΝΟς, ΣΗΣτός.) — 489.
 Ματαιότης παιματούτων τά πάντα ματαίω-
 της.—490. Πάν μέτρον άριστον (και με τρι-
 άναρ εις τόν)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Θερίως όποστηρίζομεν *Ελλάδα του Μέλ-
 λοντος και Σιαν. — *Βγγονος Αδικοκά-
 πορος, Δούξ της Σαδής, Κωνσός Λογγο-
 φρος, Κωνσταντίνον Αδάραον κτλ. (1,34)

Τις θερμάς μου ευχαριστίας στέλλω πρός
 άπαντας τους όποσθηθέντες μοι όποστη-
 ρειν εις τό δημοφιλισμα, ιδιαίτερος εις την
ΛΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Δέαν, Δοσβίαν
 *Αηδόνα, Κοίτων, *Ελαίδα, *Αρθιαμένη *Α-
 μυγαλιάν, Ρόζαν Δαζήν, Μικράν Βοσπο-
 πούλαν, *Αργυροχλωρον Φεγγάρι, *Ισοάν Φύ-
 γαν, Γλιανόπαν *Αθηνών, Φλοισρον Ράκος,
 *Ελευθέραν *Ελλάδα, Σαυθην Μουσόμεν, Κυ-
 ρίαν Δε με Μίλετε.

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΛΟΝΟΛΕΚΤΟΣ (1,35)

Ελληνοσάιδες και *Ελληνοσπούδες, γε-
 νιων άσπρισμα στην ΓΑΛΛΗΝΗ
ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ. (1,36)

ΣΠΙΝΟΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Βουλγαρομάχε, χίλιες δυό θερμές εύχες
 προσφέρω, — για τη γλυκειά σου τη
 γιορτή που την γλυκοσυγγαίρω. — *Οδαμή-
 σιον, 27 Δεκεμβρίου 1909. — Κωνστ. Χατζη-
 θωνας = Ράβδος του Μωυσαίου. (1,38)

ΣΑΛΥΤΗΡΙΑ του τόμου της Δια-

πλάσεως της 1909, έ-
 ρυθρα με χρυσά γράμματα, δι' όσους
 θέλουν να χρυσόδουσουν τά φυλλάδια
 των εις τόμον, εδρίσκονται εις τό Γρα-
 φείον μας και στέλλονται ταχυδρομικώς
 προς τους εμβάζοντας φρ. 1,75.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά
 έκδοθέντα από της Διαπλάσεως τών
 Παιδών.

*Ο *Άγγελος της *Αγάπης (60
 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
 Τό Βιβλίον της Συμπεριφο-
 ρής, φρ. 0,60.
 Τό Θύμα του Φθόνου, (20 ει-
 κόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
 *Η Μαργαρίτα, (21 εικόν.) φρ. 3,50.
 Χρυσόδ. φρ. 5.
 *Η Μούσα τών Παιδών (ποιή-
 ματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
 *Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50.
 Χρυσόδ. φρ. 5.
 Παιδικοί Διάλογοι (Κουρτίου)
 Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
 Παιδικών Θεάτρων (Ξενοπούλου)
 φρ. 2.
 Παιδικών Πνεύμα (3 τομείδια
 έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3
 όμοι, φρ. 2,50.
 Πράξ δ Νικίου (24 εικόνες)
 φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
 *Ο Πυρροσπάλης (24 εικόνες)
 φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
 *Υπόρ Πατρίδος (35 εικόνες)
 φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
 *Ο Φάτης. *Εμμετρον Διήγημα
 υπό Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οί έξής: 4, 5, 6,
 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20,
 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος,
 και ταχυδρομικώς φρ. 1,10.

Τόμος 1 (δ 10ος πλησιάζων να
 έκαντηθή) φρ. 10.

Τόμοι 8 οί έξής: 1, 3, 8,
 9, 12, 13, 14, 24, προς φρ. 2,50
 έκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908)

Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895,
 1896, 1897 και 1898, έν έκαστος
 τιμάται:
 *Αδειος φρ. 3 ταχυδρομικώς 3, 50.
 Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 3, 50.

Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900,
 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905,
 έν έκαστος τιμάται:
 *Αδειος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 4: τών έτών 1906, 1907
 1908 και 1909, έν έκαστος τιμάται:
 *Αδειος φρ. 3. Χρυσόδ. φρ. 10.